

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-n8.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB14:8

Skulde Skrifterne om min Forfatter-Virksomhed udgives af en Pseudonym, kunde det gøres saaledes.

[a] cfrp.41.

Mag.K.^s Forfatter-Virksomhed, opfattet af Forfatteren.

Digterisk Forsøg af A-O.

Forord.

Som i en matematisk Ligning der opgives Eet og søges et Andet, saaledes med dette digteriske Forsøg. Opgivet er: 1) samtlige Forfatter-Virksomhedens Skrifter, hvilke jeg paa det nøiagtigste har gjort mig bekjendt [med] 2) Mag. K^s personlige Existeren, paa hvilken jeg tidligt nøie har været opmærksom, og hvilken jeg kjender, det tør jeg sige, saa fuldstændigt som det overhovedet er muligt for Trediemand. Det der søges er: en Forfatter-Personlighed, en Inderlighedens Eenhed svarende til den opgivne Forfatter-Virksomhed.

At en saadan Forfatter-Virksomhed som den opgivne, der overalt tenderer til Personlighed, til definitiv Fuldendelse fordrer, at Forfatteren selv anbringes med sluttende, forstaaer jeg. Dog forekommer det mig, at det, dialektisk, egentligen er umuligt for Mag. K. selv at gjøre det, da han ved selv at gjøre det, dialektisk sprænger hele Forfatter-Virksomhedens dialectiske Structur.

Jeg har nu vovet dette digteriske Forsøg. Forfatteren taler selv i første Person; men man erindre vel, at denne Forf. ikke er Mag. K, men min Digtning.

Hr. Mag. maa jeg vel gjøre en Undskyldning, at jeg saaledes vover, saa at sige, lige for Næsen af ham, digterisk at opfatte ham, eller at digte ham. Mere heller ikke end at gjøre ham denne Undskyldning. Thi forresten har jeg digterisk aldeles emanciperet mig fra ham. Ja selv om saa var, at han vilde erklære, at min Opfattelse var factisk usand paa noget enkelt Punct: deraf følger jo ikke, at den er digterisk usand. Slutningen kunde jo ogsaa vendes om: ergo har Mag. K. ikke svaret til eller realiseret hvad der vilde være det digterisk Rigtige.

A-O.

Denne Forvandling eller poetiske Meddelelse er categorisk aldeles rigtig, svarende til Alt, hvad jeg i sin Tid har forstaaet og som findes optegnet vistnok i Journalen NB¹¹ ell. NB¹²: 1) at jeg væsentligen er en Digter 2) at Forfatterskabet er min egen Opdragelse 3) at jeg er lutter Reflexion, altsaa altid baglænds stillet 4) at jeg er en Poeniterende, og forsaavidt jeg ikke aldeles hensynsløs kan tale derom, kan jeg heller ikke tale om hvad dertil svarer: Guds-Forholdets Inderlighed. 5) at jeg er kommet til min Grændse; at den Vending med den nye Pseudonym. (Anti-Cl.) og nu denne Pseudonym er – o, jeg tør gjerne forundre mig over denne Sindrighed, der dog ikke er min – er det dialektisk absolut consequente Udtryk for, at jeg har naaet min Grændse, at mig forundtes ogsaa den ubegribelige Lykke: ganske at forstaae min Grændse, at tænke min Grændse med. O, hvorledes skulde jeg nogensinde nøksom kunne takke Styrelsen!

Ellers digtes der saaledes, at der tillyves et Mere; her digtes der saaledes, at der bortlyves Noget: at det nemlig er factisk Virkeligt det Hele.

Men jeg er ingen Apostel ell. Deslige. Og giver jeg her den ligefremme Meddelelse, nytter det ikke med alle Restrictioner o: s: v:.

Nei, men atter her forunderlige Consequents – Gud veed, den er ikke min Opfindelse, jeg havde mindst drømt om den fra Begyndelsen af. – atter Omvendtheden, som Alt mit Liv er: at digte betyder her at bortlyve et Mere, ved at blive Digt bliver det een Toneart lavere end det Virkelige.

Saaledes skal der trykkes paa Samtiden. Det bliver et reent Aands-Tryk.

For mig staaer saa det Eenfoldige tilbage: ganske simpelt at tage en Embedstilling, og nu har jeg Læren om Synden og Naaden.

Vil Nogen spørge mig ligefrem om Forfatter-Virksomheden, maa jeg sige: det kan jeg ikke ligefrem, thi Vanskeligheden er, at den er min egen Opdragelse, og at jeg dog selv er autor.

Jeg træder saaledes ganske eenfoldigt frem som det Eenfoldige; men jeg gjør ikke dette Skridt med hele Forfatterskabets Fart, hvorved det Hele vilde blive indenfor det Interessante. Forfatterskabet er ved den indirecte Meddelelses svælgende Dyb skilt fra mig: den er ikke min, den tilhører en Høiere.

Forresten frygtelige Grændse-Fægtning, som her er leveret! Det var en Digter-Existents^b, der paa et hængende Haar havde svinget forkeert ind i

b AnmFornemligmed Hensyn til at jeg har haft Formue, og altsaa været uforsøgt i den Art Virkelighed, samt levet ødselt hvilket dog igjen hænger sammen med min Productivitet og dens

Virkeligheden. Men blot at tænke paa denne Conflicts
dialektiske Vanskeligheder: mig synes man kan
næsten blive en Olding blot ved at betænke, at et
Hoved har kunnet udholde det.

digteriske Impetus; der har nok været Mening og
Tanke i denne Ødselhed men meest digterisk.